

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg tror ikke, det er realistisk at vente, at øget anvendelse af brugerbetaling kan føre til meget store skattnedsættelser, og jeg mener også, der er grund til at understrege, at på sundhedsområdet er øget brugerbetaling ikke regeringens politik. Jeg tror alligevel, at den større ressourcebevidsthed både hos myndighederne og hos borgerne kan dæmpe opdriften i de offentlige budgetter. Regeringen har jo allerede på finansloven for 1987 indbudgetteret en række indtægter fra brugerbetalinger. Det drejer sig om ca. 600 mill. kr., og vi regner med, at vi i 1988 kan gå et stykke videre ad den vej med et par hundrede millioner kroner, og så kan vi måske i de kommende år, som jeg nævnte før, i et samarbejde med amter og kommuner komme endnu videre.

Poulsaard (FP):

Jeg prøver en sidste gang, og jeg er helt sikker på, at jeg ikke får svar, men jeg vil ligegodt prøve alligevel. Nu hører vi, at sundhedsområdet også er holdt udenfor, og jeg er enig med statsministeren i, at det område skal vi holde uden for brugerbetaling. Men, hr. statsminister, på hvilke områder er det så, vi skal have indført brugerbetaling?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg bliver nødt til at sige, at det må vi vende tilbage til. Foreløbig har regeringen gennemført brugerbetaling på en lang, lang række store og små områder, og det, vi nu foreslår, er, at vi sammen med kommunerne og amterne finder nye felter, hvor vi uden stort drama kan bruge princippet om brugerbetaling, således at vi kan spare på de samlede ressourcer; men jeg vil ikke lægge ideen for had ved i dag at nævne ganske enkelte områder. Det skulle da lige være nummerplader som et eksempel; dér er der sandelig tale om brugerbetaling, og sådan kunne vi nævne hundreder af andre eksempler, hvor princippet i forvejen kendes i det danske samfund. Man kan endog gå til vores arbejdsmarkedsuddannelser og se, hvorledes brugerne i vid udstrækning betaler for ydelsen, og det virker udmærket. Det tror jeg vi stille og roligt og uden drama kan udvide til at gælde for nye områder.

Damgaard Nielsen (FP):

Det var interessant at høre det med nummerpladerne. Jeg har en gammel lastbil, og jeg har somme tider sendt nummerpladerne ind 3 måneder af året. Nu skal jeg altså købe et hold nye nummerplader hver gang, mens jeg før kunne bruge de gamle igen. Det koster mig så 150 kr., o.k.

Jeg husker, da vi i sin tid fik en kommunal badeanstalt i Ringkøbing, at borgmesteren, direkte spurgt, svarede, at behovet i hvert fald ville være væsentlig mindre, dersom borgerne skulle betale det, det koster at tage bad. Og så kunne det være interessant at spørge, om ikke andre behov så ville falde væsentligt; jeg tænker her på både sportspladser, teatre og foreningsliv. Mon ikke behovet ville falde væsentligt, når der kom lidt mere brugerbetaling ind i billedet?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg må erklære mig enig i princippet. Hvis vi på alt for mange felter benytter os af gratisydelse i det danske samfund, er problemet jo, at den sande omkostning holdes ganske skjult for brugerne. Når ting er helt gratis, bliver forbruget formentlig for stort, uden at folk altid føler særlig stor glæde derved, og det er derfor, vi stille og roligt skal overveje, om vi kan finde nye områder, hvor vi kan betjene os af en delvis brugerbetaling i en tid, hvor de offentlige udgifter er så store, som vi kender dem. Jeg tror altså, at princippet kan bruges på nogle flere områder, men jeg advarer imod at tro, at vi her taler om milliarder, eller at vi taler om besparelser, som kan føre til forrygende skattnedsættelser. Det er der ikke tale om, og jeg beder også om forståelse for, at vi i dette anliggende skal arbejde så tæt som muligt sammen med kommunerne og amterne, som det først og fremmest vedrører.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige bevarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget: